

Det gamle huset

Hei! Jeg heter Ceci. Egentlig heter jeg Cecilie-Magdalena men alle kaller meg bare Ceci. Jeg er 11 år og har blå øyne, blondt hår og noen fregner på nesa. Nå skal jeg fortelle om en mørk og kald novemberkveld. Jeg og kusinen min Camilla, som er 9 år var på en liten tur i skogen. Vi gikk langs en elv, oppover en tung bratt bakke som vi nesten ikke kom opp. Vi gikk forbi noen skumle trær. Da ble vi så redde at vi begynte å små løpe. Alle lydene av vinden som raslet i trærne og ulte. Haren hoppet av og til rett foran oss. En gang så vi til og med en stor brun elg! Det var da vi kunne skimte det, et stort blodrødt hus. Vi gikk litt nærmere. Plutselig, hørte vi noen lydr. Jeg skulle til å ta Camilla i hånden å gå. Da oppdaget jeg det, hun var ikke der! Jeg kikket meg forskrekket omkring. Jeg var for redd til å rope nå. Tenk om noen andre skumle tyver hørte meg istede for Camilla! Jeg så på det gamle huset. Kanskje Camilla hadde gått inn dit? Plutselig så jeg at det blinket i det ene vinduet. Jeg begynte å gå mot huset. Jeg så opp på himmelen. Det var fullmåne. En flaggermus sine skrik kunne høres i det fjerne. Jeg brå stoppet. Hva var det? Noe tuslet inne i buskene! Hva kan det være? Et helt hav av tanker strømmet igjennom hodet mitt. Mange av de var skumle, mørke og redde tanker som flyktet med en gang. Jeg snudde meg. Og der, rett foran meg, stod Camilla! "Hvor har du vært?" skrek jeg. "Jeg så meg litt rund" svarte Camilla redd. "Så du noe?" spurte jeg. "Nei" svarte Camilla. Vi begynte sakte å gå mot huset. Vi kom til døra, som var brun og tung. Vi åpnet døra forsiktig. Den knirket veldig. Huset så ut som et gammelt slott innenifra. Det hang store lyskroner i taket. Veggene var gulmalt. Vinduene var knust. Når vi tekte oss om så det ut som et gammelt teater. Det var to etasjer med en falleferdig trapp som bandt etasjene sammen. Vi gikk opp den falleferdige trappen. Oppe var det gamle kostymer som var tildekket av støv. Jeg tok ned en kjole som hang på en knagg. Jeg prøvde den og den passet helt perfekt. Det var en stor sløyfe på den ene skulderen. Akuratt da hørte vi skritt i trappa. De var tunge og slepte i bakken. En mørk skygge nærmet seg. Jeg trakk med meg Camilla inn blant alle de gamle, støvete kostymene. Det var en sprekk som vi

kunne se gjennom. Skrittene og skyggen kom nærmere. Nå var den oppe. Den kom mot oss! Men, den svingte å gikk mot en svart kiste. Nå så vi at det var en mann. Han åpnet kista. Vi så tydelig at han strevde med å få det flate lokket av kista. Men der gikk det av! Han tok noen eldgamle konvolutter å la dem i lomma. Plutselig gikk han mot oss! "Han har hørt oss!" tenkte jeg. Han kom nærmere. Det så ikke ut til at han skulle stoppe og snu. Han dro kostymene vekk! Når han så oss stå der klynget til hverandre begynte han å le! "Ææææ" det var Camilla som begynte å gråte. "Ta det med ro" sa han. "Jeg heter Anders." Anders fortalte at det hadde hvert et gammelt teater en gang men ble aldri helt ferdig. "Men hva var det du tok opp fra den kista å puttet i lomma?" "Å ja, det var tegninger over teateret bare." "Men si meg, hvorfor går du med den lange kjolen?" "Jeg ble så redd når jeg hørte deg at jeg glemte å ta den av." svarte jeg. Når vi gikk derfra sto Anders å vinket. Når vi kom hjem hadde mamma vært kjempe bekymret. Vi fikk varm kakao med masse krem. Den kvelden sovnet jeg foran peisen og drømte om det gamle teateret og Anders som sto og vinket.